

Сяй яскраво. Новоанглійська балетна школа #3

КУПИТИ

Лія завжди була взірцевою ученицею. Шкірну вільну хвилину вона віддавала танцю, доводячи рух до бездоганності, а собі — до межі. У школі балету всі знали: головна партія у випускній постановці має дістатися саме їй. Та коли цього не стається, світ Лії тріскає по швах. Ще більшим ударом стає поява Фенікса — чоловіка, з яким її пов'язує ніч, про яку не можна згадувати. Тепер він новий викладач у школі. Той, хто бачив її справжню. Тієї, кому вона довірила свої таємниці. І тій, від кого неможливо відвести погляд. Як стримати пристрась, що спалахує з першого погляду, коли кожне торкання може зруйнувати не лише кар'єру, а й життя?

ПРОЛОГ

Офелія

Усе починається з поцілунку.

М'які губи зустрічаються з моїми — гарячі, голодні, вимогливі. Мої уста самі розтуляються, і я не можу нічого із собою вдіяти, хоча це все якесь божевілля.

Я на вечірці й цілую парубка, якого вперше бачу, з яким навіть кількома словами не перекинулася і який цим поцілунком рятує мене від повної ганьби. Він — лицар в осяйних обладунках, про якого я все життя мріяла.

Однак він — темний лицар. Бо ті добрі, у біло-сріблястих обладунках, які приходять рятувати принцесу від чудовиська, не вміють так цілувати.

А може, саме так і має бути.

Я забуваю, де я, хто я і чому його цілую, коли язик хлопця торкається мого, розганяючи жар по тілу і тисячу крихітних електричних розрядів по шкірі. Він занурює руку в моє волосся, трішечки надто палко. Це боляче, але в хорошому сенсі. У вухах дзвенить, я не чую нічого, окрім власного пульсу, лише відчуваю його губи на своїх, його руку в моєму волоссі, а другу — на моєму обличчі. Його хватка міцна і ніжна водночас.

У мене виривається зітхання, і я відчуваю, як він усміхається біля моїх губ, на одну коротку мить, а потім злегка відхиляє мою голову назад, поглиблює поцілунок, і я згораю у вогні.

Що відбувається?

Мої руки впираються в його сорочку, і аж смішно, як сильно в цю мить мені хочеться відчутти під кінчиками пальців не тонку тканину, а його шкіру. Мене так ніколи не цілували.

Я так ніколи нікого не цілувала.

А потім все закінчується.

Його губи відриваються від моїх. Зовсім трохи. Саме на стільки, щоб я могла на нього поглянути. Натягнута на лоб бейсболка відкидає тінь на обличчя. Надто красиве обличчя. Чіткі лінії, різко витесані риси, якимось аж надто досконалим. Виразні брови і губи, вологі й трохи припухлі від нашого поцілунку, а тепер ще й витягнуті в малесеньку криву усмішку, коли він помічає, що я витріщаюся на його рот.

Здригнувшись, я підводжу погляд догори, до темних очей. Таких темних, що майже чорні. І я помічаю в них утішений блиск. Хлопець дивиться на мене лише мить, а потім відводить погляд, і я знову пригадую причину цього поцілунку.

Шлунок різко стискається. Хочу відвернутися, але його рука й досі в мене на обличчі й не дає цього зробити.

— Не дивися, — єдине, що він каже, і саме його голос не дає мені ні на міліметр поворухнутися. Нічого не можу із собою вдіяти й просто підкоряюся.

Напевно, тому, що він має рацію. Мені справді не варто дивитися, бо це повністю зруйнує виставу, яку ми щойно влаштували.

— Щось він не здається дуже захопленим, — продовжує хлопець, недбало заправляючи мені за вухо пасмо волосся.

Не думаю, що хтось, окрім мене, бачить, що дивиться він однак на Арчі й Флоренс, а не на мене. На Арчі й Флоренс — на дівчину, про яку мені не треба було хвилюватися. І яка тепер явно більше ніж просто однокласниця.

Не минуло й трьох тижнів. Як він міг так вчинити? Так швидко відмовитися від нас і всього, що нас пов'язувало?

І що я в біса тут взагалі роблю?

Не треба було сюди приходити, і вже точно наївно було сподіватися поговорити з Арчі в надії, що те затишшя в почуттях, яке панувало між нами протягом останніх кількох тижнів, щось змінило. Очевидно, що так змінило. Просто не так, як я очікувала.

Але тепер я тут, і він тут, і я бачила його з нею. Її рука в нього на грудях, його рука в неї на спині, трохи занизько, майже на сідницях. Саме природність, з якою вони одне одного торкалися, змусила моє серце розірватися на шматки, як тільки я їх побачила. Яка природність... Ніби вони вже тисячу разів так робили. Цілу вічність.

— Справді, ніякого захоплення, — вириває мене з думок юнак. У кутиках губ грає весела усмішка. У мене завмирає серце, але це не має значення. Яка різниця, наскільки Арчі не в захваті від того, що я на цій вечірці цілуюся з незнайомцем? Він тут із Флоренс. Тепер він її хлопець.

Я видихаю і притискаюся до грудей незнайомця.

— Його проблеми, — відповідаю тихо, однак це брехня. Це мої проблеми. Бо тепер не залишилося жодної надії, жодного шансу повернути назад те, що сталося три тижні тому, коли Арчі мене покинув.

«Так буде краще. Ліє, за останні кілька тижнів я зрозумів, що ми не підходимо одне одному».

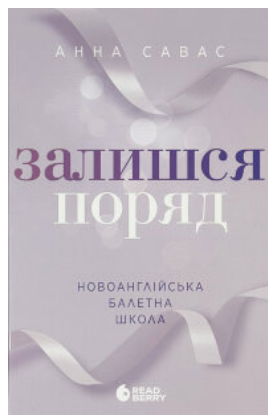
Два речення, яких вистачило, щоб вибити в мене землю з-під ніг. Усі мої плани та мрії, усе, що я собі уявляла для нашого життя, — усе зникло. Ось так просто. І я нічого не могла вдіяти. Він ухвалив рішення, навіть не давши мені шансу ще якось урятувати наші стосунки.

«Ми не підходимо одне одному. Ми одне одного переросли».

Рекомендована література

Тримай мене.
Новоанглійська
балетна школа

Залишся поряд.
Новоанглійська
балетна школа #2

Перейти до категорії
Романи

КУПИТИ